

शिखिवाहन पु० शिखो बहुरो वाहन यस्य । काचित्पदे
अक्षरः ।

शिखिम्रत न० “प्रतिपद्येवभक्त्यायी वसन्तो कण्ठिप्रमदः ।
वेनानरपटं वाति शिखिम्रतमिदं वदतम्” नरपु० १२८
अ० उक्ते वक्रिपददायके म्रतमेदे ।

शियु पु० शि-रब् युक् च । (वज्रिना) इहमे रशावमाने च
अक्षरः । “शोभाञ्जनो नीलशिपुः कोट्यगम्यो जनप्रियः ।
हृत्तनोदः कण्ठशिपुवसुधो रचिराञ्जनः । शोभाञ्जनसौ-
म्यकटः स्वादयः शिखिबलधा । जन्तुवातासिन्दुवज्र
वसुधो रोचनः परः । श्वेतशिपुः हृत्तोत्तः क्षाम्बु-
मङ्गः शिताम्बुवः । वसुधः श्वेतनरिको रोचनो मधु-
शिपुः । श्वेतशिपुः कटुतोत्तः शोकाग्निवनिजन्मनः ।
यक्षज्याहारो रज्ज्वो दीपनो हृत्तनाद्यनुत् । रक्तको
रक्तशिपुः क्षाम्बुवरो वक्रवक्त्रदः । सुमन्त्रि कैशरी
विंक्षो ज्वनारिच प्रकीर्तितः । रक्तशिपुः सहावीर्यो
मधुरव रत्नावनः । शोकाग्निवनीरासिपित्तजैश्चाप
हारकः” रावनि० ।

शियुज न० शिपुतो जायते जन उ । श्वेतनरिके शो-
भाञ्जनदीपे अक्षरः इत० । शिपुधीजमयत्त मन्त्र० ।

शिघ्र चाद्याचे आ० पर० वक्र० सेट् इति । शिङ्गनि
अशिङ्गीत ।

शिङ्गाण्य न० शिचि-आनच् पृथो० अत्यम् । शिङ्गाण्ये
रक्षाहमते रक्षाधिकामते श्लेष्मणि च मेदि० । आर्षे
क । नासिकामले न० ।

शिज वस्तुटध्वनो इति वा चु० उभ० पक्षे खटा० आत्
अक० सेट् । शिज्जयति ते शिङ्गते अशिजिज्जत् त अशि-
ज्जिष्ट । आदिरण्यं पर० इत्येके तेन शिज्जति अशिज्जीव
शिज्जा स्त्री शिजि-भावे च । भूषणशब्दे शब्द० । शिजि-
वच् । श्वेतशुण्डे हेमच० ।

शिञ्जित न० शिचि-भावे क्त । भूषणध्वनौ अक्षरः ।

शिञ्जिनी स्त्री शिज्जति शिजि-णिनि । श्वेतशुण्डे अक्षरः ।
नूपुरे हेमच० ।

शिष्ट अनादरे आ० पर० वक्र० सेट् । श्वेतनि अश्वेटीत् ।

शिष्टाकी स्त्री सायक्यमेदे वना “शिष्टाकी राजिना-
युक्तेः रशान्बुलवद्वद्वेः । चर्मपल्लरक्षेयपि शक्ति
पिटकध्वनेः । शिष्टाकी रोचनी शुभी पित्तजैश्चरौ
अता” राजनि० ।

शित ति० शो-क्त । इत्येते रगाङ्गिते च मेदि० शब्दे विभ्

शितद्रु पु० शतं इति द्रु-ङ्ग-नि० । (शतद्रुज) नदीमेदे
अक्षरः । [शोभुसे विभा० ।

शितयूक पु० शितसौख्यः सुखोऽयं यस्य । श्वेत अक्षरः ।

शिति पु० शि-ङिच् । भुजपक्षटके शयकयत् २२२२२२
च मेदि० शतद्रुजं वति ति० । श्वेतरे पु स्त्री० शब्द० ।

शितिकण्ड पु० शितिः मोक्षः कण्डो यस्य । श्वेत अक्षरः
रटाङ्गुलिचक्रे इत्यो० विभा० श्रितां कीदृ ।

शितिचार पु० शितिः वनु चरति चर-धंसावां चर्त्तदि
वच् । (सुवनि) शावमेदे खटा० ।

शितिच्छेद पु० शितिः शुभः कटो यस्य । श्वेत शब्द० ।

शितिसारक पु० शितिः शुभः सारो यस्य कप् । तिन्दु-
इत्ये रावनि० ।

शियिल ति० श्व-विचच् पृथो० । श्वेत शब्ददे संयोग-
मेदे शब्दे च शियिलसंयोगश्च प्रचयः । “प्रचयः
शियिलस्यो वः संयोगश्चैव जन्मते” भाषा- “भूयोऽ-
वयवावच्छेदेनावयवाकारसंयोगिण्यदवने वर्त्तमानः संयोगः
प्रचयः” इति दीनचरी वया त्वकादौ ।

शिनि पु० शि-निच् । वदुर्गं च शिवमेदे यस्य बालकिनेसा

शिपि पु० शो-किप् तां पाति प्रा-कि पृथो० ललः । श्वेतो
शब्दे न० शैलात् श्वेतयोगात् शिपि वारि प्रचयते । तत्
पानाङ्गुलिचक्रे शिपयो रङ्गवो यता । तेषु प्रवेयात्
विशेषः शिपिविष्ट इत्येवमेते” व्यासः ।

शिपिविष्ट पु० उत० । श्वेततो श्वेतमेषि च श्वेतेश्वरे
अक्षरः । श्वेतो शिपिविष्टे इत्यम् । “नेकद्रुणे वृक्ष-
द्रूपः शिपिविष्ट प्रकाशनः” विष्णुप० । पृथो० शिपिविष्ट
तत्वात् रमानाथः ।

शिम पु० शि-रब् युक् च । श्वेतो वरमेदे श्वेदीमेदे स्त्री ।
“एवं विवाह्य विविधत् सोम्ये मानसाचके । कन्दर्वागै
नशिङ्गस्तु मोदनाय तदा वृक्ष । तत्र यत् पतितं तोयं
मानसाचककन्दरे विवाहावस्यतायाव मान्यत्वं वक्ष-
यातके । अश्वविष्णुमहादेवपाणिभिः वसुदेवतिस ।
तत्तोयं वसुधा भूया पतितं मानसाचकात् । हिमाङ्गैः
क्रन्दं सानो वरसाच पृथक् पृथक् । ततोयं पतितं
शिमं देवभाष्ये सरोवरे । तेन शिमा नदी जाता वि-
ष्णुना प्रेरिता जितिम्” तात्पिका २२२० ।

“ततो हिमवतः प्रत्ये प्रतीच्यां तत्पुत्राय च । शिमं
नाम वरः पूर्वे दृष्टुर्दृष्टिवादवः । तद्वृक्षः स्वानना-
नाय सङ्गयकादवः सराः । उपविष्टा वसुन्धारा